

ป่าห่มรัก

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Karnsai เขียน
31INK ภาพ

ป่าหิมรัถ

ป้าห่มรัก

Karnsaii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2552-9

ภาพปก 31INK

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินพูน

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'เพลิง' คือชายหนุ่มที่เดินไปข้างหน้าพร้อมอุดมการณ์ และโอบอุ้มความหวังที่จะรักษาผืนป่าซึ่งเป็นเหมือนลมหายใจของเขา แม้ตระหนักดีว่าการทำงานของตนที่ต้องเดินเข้าไปในป่านั้น อาจมีสักวันที่จะไม่มีโอกาสได้เดินกลับออกมา แต่เขาก็ยังยอมเดิมพันทุกอย่างเพื่อปกป้องผืนป่าเอาไว้

'เรนศ' คือชายหนุ่มที่หนีความเสียใจจากความรัก ทั้งทุกอย่างเพื่อมาเริ่มต้นอีกครั้ง การนับหนึ่งใหม่นี้ทำให้เขาได้เรียนรู้สิ่งที่พลาดไป และเพลิงก็เป็นคนที่ทำให้เขาได้มองเห็นว่าความรักที่เคยคิดว่ามันได้ตายจากหัวใจไปแล้ว แท้จริงเป็นตัวเขาเองที่ไม่เคยสังเกตว่าหัวใจที่เคยเจ็บช้ำกำลังถูกรักษาโดยไม่รู้ตัว...

แต่ความรักครั้งใหม่ที่กำลังจะเริ่มนั้นเรนศควรวางหัวใจเป็นเดิมพันอีกครั้งหรือไม่ เมื่อทุกวันของเพลิงเต็มไปด้วยอันตรายราวกับมีระเบิดเวลากำลังนับถอยหลัง เรนศจะยังเลือกเดินเคียงข้างเพลิงต่อไป หรือหยุดอยู่ตรงนี้และปล่อยให้อีกฝ่ายออกเดินทางเพียงลำพัง

'ป่าหมักรัก' ที่อยู่ในมือทุกคนขณะนี้จะนำพาหัวใจของคนอ่านเดินเท้าลึกเข้าไปในป่าใหญ่อันอุดมสมบูรณ์ของไทย เพื่อสัมผัสถึงความชุ่มฉ่ำที่จะทำให้รู้สึกที่เราสามารถสูดลมหายใจได้เต็มปอด ผ่านเรื่องราวจากปลายปากกาของ 'Kamsai' ไปพร้อมๆ กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

[01]

"ฟิร์กเนตร"

คำคำเดียวที่ทำให้หัวใจคนฟังสั่นไหว และคำเดียวกันนี้ก็ทำให้ใครบางคนหูตามีตบอดยอมน้ำจนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นเพราะ 'รัก' มันคือคำที่ฟังแล้วอบอุ่นซาบซ่านไปทั่วหัวใจ ขณะเดียวกันก็ชวนให้แสดงหุสะอิดสะเอียน

ร่างสูงโปร่งหลังตาพริ้ม มือทั้งสองข้างโอบกอดรอบคอร่างสูงใหญ่ด้านบนที่กำลังขยับความรุนแรงเข้าหา ดวงตากกลมโตที่เคยมองคนรักอย่างเทิดทูน กลับหลังตาพริ้มแล้วนิ่งฟังเสียงร่างกายที่ขยับเข้าหากันราวกับกระหายอยาก

"เนตร น้องเนตร"

เขากระซิบเสียงแหบพร่าข้างหู มือใหญ่แนบพื้นไปทั่วร่างกายทำเอาร่างสูงโปร่งที่นอนทมรมานอยู่สะดุ้งก่ายเงี้ยว

"ฟิร์กน้องเนตร"

โกหก!

ร่างสูงโปร่งเงยหน้าขึ้นตอบรับจูบอันดุเดือดของคนตัวโต นัยน์ตากกลมโตจ้องมองใบหน้าคมคายซึ่งอยู่ในอารมณ์ที่สุขสุดขีด ร่างกายที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อนั้นเป็นชุมพลึงของคนหนุ่มซึ่งขบเคี้ยวให้เขาต้องครางเสียงแหบเสียงแห้ง ดวงตาคู่คมจ้องมองกันอย่างหลงใหล เรือนกายที่แนบสนิทขยับเข้าหากันจนไม่มีช่องว่างใดๆ เหลืออยู่

ก่อนที่จะตะเซาออกไปด้วยกัน คำรักนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

เมื่อทุกอย่างสงบลงแล้ว คนตัวโตก็ขยับออกห่างแล้วผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน ทั้งให้คนที่รองรับอารมณ์นอนตาค้างด้วยอารมณ์ที่ยากจะจัดการได้ในตอนนี้ ร่างสูงโปร่งขยับลุกขึ้นก่อนจะเดินเปลือยกายไปหยิบชุดคลุมมาสวมใส่แล้วเดินเรื่อยไปจนถึงระเบียงคอนโคช ยามค่ำคืนที่มีดวงจันทร์มีเพียงแสงสลัวส่องเข้ามาทำให้เห็นเงาร่างตัวเองรางๆ ที่สะท้อนในกระจก

'รณศ' เห็นตัวเองในกระจกตรงประตูระเบียง มือเรียวยาวเอื้อมไปลูบได้เงาแน่นอย่างแผ่วเบา ยิ่งมองยิ่งเห็นแต่ความมืดเหมือนหัวใจของเขาในตอนนี้มีมึน ลึนหวั่น และเจ็บปวดจนผลอปล้อยให้น้ำตาไหลออกจากหางตาทั้งสองข้าง

รณศ หมายถึง จอมทัพซึ่งเป็นเจ้าแห่งการรบ แต่บัดนี้เขากลับอ่อนแอพร้อมจะแตกสลาย เขากำลังจะพ่ายแพ้ให้แก่ความรัก ร่างสูงโปร่งเหลือบตามองคนรัก หรืออีกไม่นานต้องกลายเป็นอดีตคนรักที่กำลังหลับใหลด้วยหัวใจเจ็บชา

'เทวิซ' คือคนรักรุ่นพี่ที่คบหากันมาเกือบสามปี และเป็นสามปีที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ รณศรู้ดีตั้งแต่ตกลงคบหากับคนรักรุ่นพี่แล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันนั้นไม่อาจเป็นที่ยอมรับจากครอบครัวฝ่ายนั้นได้เลย แต่เขาก็อดทนรอ อดทนอย่างมีความหวัง เขาเริ่มต้นเป็นคนรักกับเทวิซก่อนจะถูกปลดทอนสถานะลงเรื่อยๆ เมื่อคนรักจำต้องคบหากับผู้หญิงที่ทางครอบครัวเลือกให้ จากคนรักกลายเป็นชู้ จากที่มาก่อนก็ถูกตราหน้าว่าเป็นเมียช้อย

'พี่ต้องแต่งงานกับเขา'

คำคำนั้นของเทวิซเหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจ การรอคอยและอยู่ในมุมเงียบๆ ของตัวเองมาตลอดสามปีไม่เป็นผล สุดท้ายเทวิซก็เลือกครอบครัว

'รอพี่นะ พี่สัญญาว่าจะหย่ากับเขาให้ได้'

รณศแค้นยี้มในความมืด

รอแล้วได้อะไร...รอแล้วมีอะไรเป็นหลักประกัน

เขารอเทวิซมาสามปี รอที่จะได้ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ถูกยอมรับ รอดด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ...แต่ก็รอ

รอดด้วยหัวใจที่เจ็บปวด รอลวลักวันหนึ่งเรื่องของเราคงเป็นจริงได้

รณศรอจนลืมนึกถึงหัวใจของตัวเองที่เริ่มเจ็บช้ำจนแทบไร้ความรู้สึกแล้ว

"ผมไม่อยากรอแล้ว"

"..."

"ผมรอไม่ไหว มันเจ็บเหมือนไม่อยากหายใจแล้ว"

รณศกระซิบเสียงแผ่ว ขณะที่จ้องมองคนรักทั้งน้ำตา

"ไอ้เนตรรร"

เสียงโหยกเหวกโวยวายนั้นปลุกให้คนที่นั่งเหม่อลอยปล่อยความคิดอย่างไร้จุดหมายสะดุ้งโหยง จนกระทั่งเจ้าของเสียงนั้นเดินมาพิงสะพาน โบกไม้โบกมือผ่านหน้าเขาไปมา

"ไฮ้คะเพื่อน"

เขาพยักหน้าหงิกหงักให้ร่างตุงตุงที่เดินสะบัดตุตจนน่าหมั่นไส้ ไม่พอหลังจากอัญเชิญตัวเองให้นั่งแล้วมันยังทำคอเอียง ทำตาเล็กลั่น้อยใส นักท่องเที่ยวโต๊ะข้างๆ

"ระวังสันนิบาตขึ้นตานะสมบัติ"

มันค่อนข้างวกก่อนจะมีมือใส่หลังมือเขาเบาๆ

"สมบัติมันพอๆคะ"

"เออสุชาติ"

"อ้ายยย อย่าเรียกกูด้วยชื่อนี้ ฟังแล้วแสบหู ดูปากกูนะ กูชื่อชิน มาจากชื่อจริงที่ไปเปลี่ยนใหม่มาแล้วว่าชินกรคะ"

รณศก็ม่ออนๆ เพราะรู้ว่าเพื่อนสนิทผู้ชายหัวใจสาวนางนี้ค่อนข้างจะซีเรียสกับชื่อเรียกหลังจากที่มันโหมตีพายด์ตัวเองจนผุดผ่องแบบนี้หลังเรียนจบ ชินกรเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ถึงแม้ตอนเรียนระดับมหาวิทยาลัยจะเรียนกันคนละคณะ แต่ก็อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน จึงได้เจอกันบ้าง และมันเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องราวความรักหลบๆ ซ่อนๆ ของเขา

"แล้วนี่จะมาแต่หัววันเลยรี้งเนี่ย"

มันทำหน้าประหลาดใจเมื่อเห็นว่าเหล่าที่เปิดขวดแล้วพร่องไปเกินครึ่ง เขาสายหน้าน้อยๆ ทั้งๆ ที่รู้สึกร้อนวูบวาบไปทั่วใบหน้า นั่นเพราะปกติรณศไม่ใช่คนดื่ม

"เออแล้วพี่เตละ ไม่มาด้วยกันหรอวะ"

รณศแค่นัย้มก่อนจะสายหน้าหวิว

"ไม่ว่าง" เขาเฉลอักตริมฝีปากจนเจ็บ "เตรียมงานแต่งอยู่มั้ง"

"หา"

ชินกรร้องลั่น

"มึงว่าไงนะเนตร พี่เตจะแต่งงานหรอ"

คนเริ่มเมาพยกหน้าหงิกหงัก

"แต่งกับมึง?"

ผมยักไหล่ ท่าทางเฉยชาแต่ในใจเจ็บแปลบขึ้นมาทันทีที่รู้ว่าคนรักจะมีตัวจริงข้างกาย ซึ่งตำแหน่งนั้นไม่ใช่ของเขาอีกต่อไป

"เปล่า"

มันทำหน้าเหวอ

"มึงโอเคมั้ยนตร"

ชินกรขยับมานั่งโซฟาตัวเดียวกับเขาด้วยสีหน้าที่ไม่สบายใจนัก มือเรียวขยับมากุมมือข้างหนึ่งของรณศที่กำลังกำแก้วเหล้าเสียแน่น มันพอจะรู้ว่าเตวิชกำลังคบหากับผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อเอาใจครอบครัว พร้อมๆ กับเก็บเขาเอาไว้ข้างๆ กาย

"เนตร"

"..."

"..."

"โอเค กูโอเค"

ไม่รู้่ว่าตัวเองพูดด้วยสีหน้าแบบไหน มันถึงได้ทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้แบบนั้น คนเริ่มเมาหัวเราะเล็กน้อย ทั้งๆ ที่น้ำตากำลังเริ่มไหลอีกครั้ง

"กูเหนื่อยแล้วชิน กูพอแล้ว"

"อ้อ เหนื่อยก็พอ ไม่เป็นไร ภูจะอยู่ข้างๆ มึงเอง"

มันกอดเอวเขาเอาไว้ นั่นทำให้รณศน้ำตาซึม เน้นนานหลังจากที่ปล่อยให้อารมณ์อ่อนไหวเข้ามายึดครองพื้นที่ในใจ เขาก็ผล็อกจากมัน แล้วฝืนยิ้มให้อีกฝ่าย

"วันนี้อยากมา ภูอยากลิ้ม"

"เดี๋ยวภูซิงเหล้าให้"

ชินกรทำท่าชิงชังก่อนจะลงมือซิงเหล้าให้เขา มันยิ้มให้เขาโดยที่ไม่มีความปดอบอะไร นอกจากนั่งอยู่ข้างๆ แล้วฟังเขาพาล่ามระบายไปเรื่อย

"โคตรเซอร์ไพรส์เลย ไ้เพลิงแม่งออกจากป่าได้"

"งั้นวันนี้ต้องฉลองที่ไ้เพลิงกลับคืนสู่สังคม ฮ่าๆ"

"เกินไปไ้พวกहां"

"ก็จริงนี่หว่า นานแค่ไหนแล้วเนี่ยที่มึงไม่ได้เข้าเมือง พวกภูก็นึกว่ามึงจะแต่งงานกับสังสารวัตรในป่าไปซะแล้ว"

รณศมุ่นหัวคิ้ว พยายามปรือตาและยกคิระชะอันหนักอึ้งเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ขึ้น เสียบบทสนทนาดังหึ่งๆ ขึ้นใกล้ตัวจนอดรู้สึกหงุดหงิดใจไม่ได้ เขาปรือตามองไปรอบๆ เห็นชินกรกำลังนั่งทำหน้าเคลิ้มกับอะไรสักอย่าง พอมองตามสายตาของมันไปจึงเห็นชายฉกรรจ์กลุ่มใหญ่ราวๆ ห้าถึงหกคนกำลังคุยกันออกรสออกชาติ

เขากะพริบตาปริบๆ พังพิจารณาภาพตรงหน้าอีกครั้งเพราะความเมาเสียวิวนาที่นั่นเจ้าของใบหน้าคมคายท่ามกลางแสงไฟสลัวในบาร์ก็เบนสายตาคู่คมมาทางนี้พอดี ดวงตาคู่นั้นจ้องเขม็งมองมาทางเขาก่อนจะมุ่นหัวคิ้วคล้ายกับสงสัยอะไรบางอย่าง แวบนหนึ่งเขาเห็นภาพซ้อนทับของผู้ชายคนนั้นกับเตวิช

คนเมากัดริมฝีปากแน่น ก่อนจะสะบัดคิระชะตัวเองแรงๆ

"พีเด"

แต่ภาพที่เห็นตรงหน้านั้นยังคงเป็นใบหน้าของคนรักรุ่นพี่

"พี่เต"

"..."

รณณศวาลูกขึ้นก่อนจะเดินเซๆ ไปยังทิศทางที่เห็นเดวิดซ์ ท่ามกลาง
สีน้ำตาลที่ตระหนกของชินกรที่ถูกลามาคว่าแขนเขาเอาไว้

"เนตรมึงจะไปไหน"

"ไปหาพี่เต"

"พี่เตไหนวะ"

ชินกรทำหน้าตื่นมองไปรอบๆ กวาดสายตามองยังไงก็ไม่เห็นคนที่
กล่าวถึง เขาได้ว่าสายตาคนเฒ่าเริ่มฝ้าฟางจึงรีบกระตุกแขนให้นั่งลง

"เนตรมึงมาแล้ว ไปๆ เดียวกูพากลับ"

"ไม่" รณณศส่ายหน้าหวิว "จะไปหาพี่เต"

"เฮ้ย"

ชินกรร้องอุทานเมื่อคนเฒ่าเดินปรีไปยังกลุ่มชายฉกรรจ์ห้าหกคนนั้น
"ไอ้ะ"

ไม่รู้มันเดินอืท่าไหนถึงได้สะดุดลงป็นักตักหนึ่งในหกคนนั้น ดีว่า
เจ้าของตักนั้นมีน้ำใจกระชับเอวเรณศไม่ให้หกล้ม ไม่อย่างนั้นเพื่อนสนิทเขาคง
หน้าทิ่มพื้นอย่างไม่ต้องสงสัย

"พี่เต"

ชินกรอ้าปากค้างเมื่อเห็นเพื่อนรักกวาดเจ้าของตัก เท่านั้นไม่พอ
มันยังซุกซบใบหน้าไปที่อกกว้าง แน่ใจว่าการที่คนเฒ่าเดินดุ่มๆ เข้าไปในวง
ย่อมทำให้ผู้ชายที่เหลือได้แต่จ้องตากันปริบๆ ไม่ต่างจากเจ้าของตักซึ่งประคอง
เอวเรณศไว้ด้วยใบหน้าถมึงทั้ง

"เนตร ไอ้เนตรลูก"

ชินกรคว่าไปกระตุกเพื่อนให้ลุกขึ้น แต่คนเฒ่าที่แรงเยอะกว่ากลับ
กอดคอชายคนนั้นเสียแน่นจนเขาได้แต่ทำหน้าขอโทษขอโพยเจ้าของตัก

"ขอโทษด้วยนะครับ เพื่อนผมเฒ่ามาก"

"ฮือ พี่เต พี่เตทำไมใจร้ายกับผมนัก"

รณศเบะปากหลับตาปี๋จึงไม่เห็นใบหน้าคมคายที่จ้องคนเมาเหม่ง

"ลูก"

เสียงทุ้มที่เปล่งออกมาดูดูด้น

"เนตรไม่ลูก"

"ผมบอกให้คุณลูก"

"โอ๊ย"

รณศร้องลั่นเมื่อถูกเขย่าตัวเพื่อเรียกสติ

"ลืมตาแล้วมองหน้าผม"

"ฮึก"

"ลืมตา"

"เบาๆ สีวะไอ้เพลิง น้องเขาคงเมามาก"

'เพลิง' ปรายตามองหน้าเพื่อนสนิททั้งโตะที่ทำหน้าเห็นใจคนในอ้อมแขน
เสียเต็มประดาแล้วรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจ

"ไอ้เนตรลูกเถอะ มึงเมามากเกินไป"

ชินกรจุดแขนเพื่อน

"ไม่...ไม่ไป"

คนเมาโง่งง

"แหะ"

"ฉิบหาย"

ผู้ชายทั้งโตะร้องลั่นก่อนจะตามมาด้วยเสียงสบถของเจ้าของตักที่รณศ
เปลอ้อวกใส่เต็มแรง เพลิงมุ่นหัวคิ้วหน้าตาเครียดขมึงก่อนจะจ้องคนแปลกหน้า
ที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นแล้วดันทำท่าจะหลับเฉย

"เอ่อ"

ชินกรหน้าเสียคล้ายจะร้องไห้ ก่อนจะผวาลุกตามเจ้าทุกข์ที่ตัวดำร่าง
ของรณศขึ้นพาดบ่าแล้วเดินดุ่มๆ ออกไป ผู้ชายหัวใจสาวละล้าละลัง
จตุจตุ จอจตุ อยู่หน้าห้องน้ำที่ชายแปลกหน้าอุมรณศซึ่งเมามายไม่ได้สติเข้าไป

เสียงร้องไวยวายเคล้าเสียงระงมของเพื่อนสนิทยิ่งทำให้เขาหัวนวดก สุดท้าย
ชินกรรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ภาพที่เห็นคือรณศกล้างโก่งคออาเจียนด้วยท่าทางโง่งน สภาพนั้น
ดูไม่ได้เลย ดีว่าเจ้าทุกข์ที่โดนอ้วกใส่ประคองเพื่อนเอาไว้ไม่ให้หน้าทิ่มลง
อ่างล้างมือ สีหน้ายุ่งยากใจที่ชินกรสัมผัสได้จากคนตัวโตนั้นบ่งบอกว่าระอา
เพื่อนเขาเสียเต็มประดา

"คุณ..."

ชินกรยืนอึ้งเมื่อเห็นใบหน้าคมคายชัดเจน ผู้ชายตรงหน้าที่กำลัง
ทำหน้ามึนๆไม่มีโครงหน้าชวนตะลึง คิ้วเข้ม ดวงตาสีดำสนิทดูดุน ไหลวนวด
ตามสันกรามและเหนือริมฝีปากนั้นยิ่งส่งเสริมให้ร่างสูงใหญ่ซึ่งประมาณการได้ว่า
เกินหนึ่งร้อยแปดสิบไปมากโขดูดิบเถื่อน คมเข้มแบบไทยแท้

ยอมรับเลยว่าเขาแอบเสียมารยาทกลืนน้ำลาย เมื่อเหลือบไปเห็น
กลัมนเนื้อตันแน่นเป็นมัดๆ ทั้งสองข้าง นั้นเพราะคนตัวโตถอดเสื้อเช็ด
ที่เอื้อมอาเจียนออกเหลือไว้แต่เสื้อกล้ามด้านใน ผู้ชายหัวใจสาวคงจะตะลึงลาน
มากไปกว่านี้ถ้าหากแววดาจุดนั้นนั้นจะไม่ตวัดมองมาทางนี้

"มีเสื้อให้เพื่อนคุณเปลี่ยนมั้ย"

"เอ่อ..."

ฝ่ายนั้นมุ่นหัวคิ้วก่อนจะทวนคำถามอีกครั้ง

"สภาพเพื่อนคุณเลอะเทอะมาก ไม่ทราบคุณมีเสื้อให้เขาเปลี่ยนมั้ย"

น้ำเสียงดูด้นแต่ฟังแล้วชวนสั่นไหว

"คุณ?"

"คะ...ครับ"

ชินกรรีบพยักหน้ารับทันทีเมื่อเห็นฝ่ายนั้นเริ่มชักสีหน้า ก่อนจะ
รีบผละออกไปเอาเสื้อที่ว่า เขาทันได้เห็นเจ้าของใบหน้าคมคายกำลังลูบแผ่นหลัง
ของรณศที่โก่งคออ้วกสุดแรง

"ล้างหน้าล้างตาซะ"

น้ำเสียงดูด้นนั้นทำให้รณศที่ยืนเกาะอ่างล้างหน้าหลับตานิ่งอยู่ค่อยๆ

เปิดเปลือกตาขึ้นมา แม้นัยน์ตาจะพร่ามัวเพราะฤทธิ์น้ำเมาแต่เธอก็ยังมั่นใจว่า
คนตรงหน้าคือคนรักรุ่นพี่

"พี่เต..."

น้ำเสียงระหอยโรยแรงและมือที่ยื่นออกไปหมายจะไขว่คว้าคนตรงหน้า
รณศุบได้โบหน้าคมคายนั้นอย่างแผ่วเบา ถึงแม้สิ่งที่ได้กลับมาคือความนิ่งเฉย
บวกกับแวตาทิ่เต็มไปด้วยความระอา

"มองหน้าผมชัดๆ"

"พี่เต"

"มองหน้าผม" ฝ่ายนั้นพูดเสียงเรียบ "แล้วบอกว่าผมเป็นใคร"

"พี่เต"

รณศุบลับตาลงอีกครั้งแล้วสะบัดศีรษะตัวเองแรงๆ ก่อนจะเปิดเปลือกตา
ขึ้นมาอีกครั้ง

และครั้งนี้เขาเห็น...

โบหน้าคมคาย นัยน์ตาสีดำสนิทเรืองรองดูตื่นราวกับไม่พอใจอะไร
บางอย่าง ริมฝีปากหนาเหยียดขึ้นตอนที่เขาทำท่าชะงักไป

"ไม่ใช่"

รณศุบวางเสียงแผ่ว

"คุณไม่ใช่พี่เต"

แม้จะคล้ายบางมุม แต่ไม่ใช่ คนตรงหน้าไม่ใช่เตวิช

รณศุบแค้นยืมให้กับความโง่งมของตัวเอง มันเป็นอาการเพ้อพกไป
ข้างเดียว ทั้งที่รู้อยู่แ่ใจว่าเตวิชไม่มีทางอยู่ที่นี้ เตวิชที่กำลังยุ่งเรื่องงานแต่งงาน
ไม่มีทางมาปรากฏตัว ณ สถานที่แห่งนี้

รณศุบคือคนโง่

'พี่รักเนตร'

'...'

'พี่รักเนตรแค่คนเดียว ถึงแม้เรื่องราวของเราจะเปิดเผยไม่ได้ก็ตาม เนตร
รอพี่นะคนดี'

หี สุดท้ายเขาก็ยอมรอด้วยความโง่งมถึงสามปีเต็มๆ

ไหนๆ ก็โง่แล้ว ก็โง่ให้สุดๆ ไปเลยแล้วกัน

คนไร้สติขยับก้าวอย่างเชื่องช้าก่อนจะเอื้อมมือไปคล้องคอคนตรงหน้า
เจ้าของร่างสูงใหญ่ทำหน้าที่ประหลาด แต่คนตัวโตยังยืนนิ่งรอดูปฏิกิริยาของเขา
รณศขยับเข้าไปจนใบหน้าเกือบจะชิดกับอีกฝ่าย ซ้อนสายตาดูขึ้นมองแล้วพูดว่า
"นอนกับผมมั้ย"

อาจจะเพราะความเมา เพราะความเสียใจ หรืออะไรก็แล้วแต่ เขาถึงได้
พูดแบบนั้นออกไป

มันน่าสมเพชแม้ใจจะเจ็บลึก แต่เขายังขีดหน้ายิ้มท้าทายอีกฝ่าย
เจ้าของใบหน้าคมคายก็ยิ้มมุมปากแล้วเลื่อนมือหนามาตะบตที่หัวไหล่เขา
ก่อนจะรั้งให้รณศขยับไปชิดกว่าเดิม ไกล่กันจนสัมผัสได้ถึงความร้อนที่แผ่มาจาก
ตัวของอีกฝ่าย

"เท่าไร"

"ว่าไงนะ"

รณศยื่นอึ่ง

"เท่าไร"

"ผมไม่ได้ขาย"

รณศแหม้มริมฝีปากแน่น

"ฟรีหรือ"

เหมือนค้อนหนักๆ ทบที่ศีรษะแรงๆ รณศยื่นอึ่งตัวชา ยิ่งเห็นสายตาคู่คม
ที่มองตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าราวกับประเมินสินค้า นั้นยิ่งทำให้เขาหน้าชา สติ
และความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ถูไถไม่กลับไปชั่วขณะกลับคืนสู่เขาแทบจะทันที

"ปล่อยผม"

รณศสะบัดตัวหนีจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย

"คุณดูถูกผม"

อีกฝ่ายแค้นยิ่งก่อนจะยอมปล่อยมือจากไหล่เขาแต่โดยดี

"ผมดูถูกคุณงั้นหรือ"

ฝ่ายนั้นนอกดอกมอญรณศัณษิม์ๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่ดูแล้วขัดตา เพราะ
เหมือนว่าจงใจดักยิ้มมุมปากแค้นยิ้มมากกว่า

"ไม่มีใครดูถูกหรือตีค่าราคาของคุณได้หรอก หาก你不ยอมให้เขา
ประเมินราคาตัวเอง"

'นอนกับผมมั้ย'

รณศัณษิม์นี่เพราะสิ่งที่คนตรงหน้าพูดมานั้นจริงทุกอย่าง เขาถูกดูถูก
เขายอมให้คนอื่นตีค่าประเมินราคาราวกับสินค้า ช่างน่าสมเพชจริงๆ

"ถ้าสติคุณกลับมาแล้วก็กลับบ้านไปซะ" น้ำเสียงดุขึ้นอีกครั้ง
"แล้วอย่าไปพูดจาเชิญชวนคนอื่นไปนอนด้วยอีก มันจะเป็นอันตรายกับตัวเอง"

"..."

"ผมไม่รู้ว่าคุณทำแบบนี้ทำไม แต่ผมจะบอกให้นะ ต่อให้ใครต่อใครดูถูก
หรือยัดเยียดให้คุณเป็นอะไรก็ตาม มันก็แค่คำคำหนึ่งเท่านั้น อย่าเก็บมาคิด
หรือใส่ใจเลย"

"ไม่ต้องมายุ่ง"

รณศัณษิม์เห็นหน้านี้ นึกถึงสิ่งที่ตัวเองหลุดปากพูดออกไปยิ่งละอายใจ

"เชื่อผมเถอะ กลับบ้านไปซะ" ฝ่ายนั้นมองเขานิ่ง "อ้ออีกอย่าง ผมไม่รู้ว่
คุณตรวจเลือดครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ยิ่งไงก็หาเวลาไปตรวจบ้างนะ รักสนุก
แบบคุณนะ มันเสี่ยงติดโรคทางเพศสัมพันธ์"

"ไอ้บ้า"

รณศัณษิม์นึกเสียดายก่อนจะหลุดตัวลงนั่งแปะกับพื้นอย่างหมดแรง

น่าละอาย

ทำไมถึงอาภัพขนาดกล้าชวนคนแปลกหน้าขึ้นเตียง ทั้งงี้ทั้งบ้า
ไม่มีใครเกิน

บ้าเอ๊ย รณศัณษิม์น้ำตาคลอغمขมบออย่างท้อแท้

"ฝีมือไม่ตกเลยนี่หว่า"

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นเหนือศีรษะส่งผลให้ชายสูงวัยซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกัน
ส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอ ถึงอย่างนั้นใบหน้าก็ย่นตามกาลเวลายังปรากฏ
รอยยิ้มพึงพอใจ

"ไม่เหมือนแก ฝีมือไม่ได้เรื่อง"

"โอ้พ่อ"

คนถูกปรามาสยิ้มรับหน้าระรื่นไม่เคียดแค้นร้อนใจอะไร

"แถมมันลูกชายคนเดียวของฉันซะเปล่า ดันเป็นลูกไม้ไผ่กลตัน
ซะอย่างนั้น ไม่เหมือนเจ้าเพลิงมัน"

ชายชราพ่ายกวัดมาทางเขาซึ่งกำลังรวบรวมหาทาสีขาวและสีดำเก็บ

"อย่าเพิ่งเก็บ ให้อู้งแก้มืออีกสักตาเถอะ"

"เดี๋ยวก็โดนไอ้เพลิงมันกินเรียบอีกหรอกพ่อ"

ชายชราปาหมากสีขาวในมือหมายจะให้โดนกลางศีรษะให้อู้งปากเปราะ
เสียแต่ว่ามันดันหลบทันไปซะได้ เพลิงกดยิ้มมุมปากด้วยความเคียดชังที่เห็น
พ่อลูกคู่นี้ตีฝีปากใส่กันแบบนี้เป็นประจำ

"หุบปากไปเลยไอ้ลูกเวร"

ถึงคำพูดจะดูกระด้าง แต่น้ำเสียงนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง

"เฮ้อ มึงเนียนะไอ้เพลิง โผล่หัวมาที่ไร กูเป็นหมาหัวเน่าทุกที"

น้ำเสียงโอดครวญต่างจากสีหน้าที่ยิ้มระรื่น

"พื้มน่อนนี่หว่า"

"ไอ้น้องเวร"

เพลิงหัวเราะในลำคอ ตอนที่ปลายเท้าของลูกพี่ลูกน้องอย่าง 'ธาม'
ถีบเข้าที่บั้นเอวเหมือนจะแกล้งมากกว่าทำให้เจ็บ

"เสียงดังโหวกเหวกโววายอะไรหนุ่มๆ"

ร่างระหงของหญิงสูงวัยนางหนึ่งเดินถือของว่างมาวางไว้ใกล้ๆ ก่อนจะ
ทรุดตัวลงนั่งข้างเขา กลิ่นหอมของสาคุไล่หมันส่งผลให้ธามผุดลุกขึ้นก่อนจะ
เบะปากกราวกับเด็กน้อย

"ของโปรดไอ้เพลิงอีกแล้ว เอ้อ วันสองวันนี้แม่ทำแต่ของโปรดให้แต่ไอ้เพลิงจนผมน้อยใจแล้วนะเนี่ย"

คนน้อยใจสะดุ้งโหยงเมื่อถูกฟาดที่ไหล่อย่างไม่จริงจังนัก

"ก่อนหน้านี้ฉันทำแต่ของโปรดให้ วันๆ หนึ่งแกก็ไม่อยู่ติดบ้านหรือพอคนปากดี ฟ่าไม่มีตจจนเห็นดาว ฉันก็ไม่เห็นแกจะโผล่หน้ามาให้พ่อแม่ได้เห็น"

"ก็งานผมเยอะ"

"งานหรือผู้หญิงเยอะที่เยอะนะ"

"โธ่แม่ รวยอย่างผมฮอริโมนกำลังพุ่งพล่าน ขึ้นอยู่แต่บ้านแม่จะได้ลูกสะใภ้หรือครับ"

"ฉันเบื่อจะพูดกับแก"

หญิงสูงวัยทำหน้าที่หมั้นเปื้อนลูกชายก่อนจะหันไปทางหลานชายคนเดียวซึ่งกำลังมีสมาธิจดจ่ออยู่กับกระดานหมากล้อม

"คนหนึ่งก็เสียผู้หญิง ส่วนอีกคนก็อยู่แต่ในป่า"

ถามหัวเราะร่วน

"สักวันเถอะแม่ ไอ้เพลิงมันจะแต่งงานกับสิ่งสารพัด ไอ้ย"

เพลิงป่ามากสีดำใส่ลูกพี่ลูกน้องเต็มแรง แน่نونว่าโดนกลางอกอีกฝ่ายเต็มๆ ถามร้องโอดโอยท่ามกลางเสียงหัวเราะขบขันของผู้สูงวัยทั้งสอง ส่วนเพลิงได้แต่ส่ายหัวไปมาก่อนจะชะงักก็เมื่อประสานสายตากับหญิงสูงวัยพี่สาวของมารดาและมีศักดิ์เป็นป้าแท้ๆ ของเขา 'ป้าวดี' ยิ้มอ่อนๆ ให้ แต่เขาราบดีว่ารอยยิ้มนั้นไม่น่าวางใจนัก

"เพลิง"

"ครับ"

"เราไม่ค่อยอยากกลับมาทำงานในเมืองบ้างหรือลูก"

เพลิงแค่อิ้มเฉยแต่ไม่ได้ตอบอะไร

"ไปอยู่ไกลขนาดนั้น ป้าเป็นห่วง นิดูสิถ้าเพลิงไม่มีอะไรที่กรุงเทพฯ เราคงไม่แะมาหาป้ากับลุง"

"อย่าไปบีบบังคับหลานมันเลยนะแม่"

'ลุงทัศน' ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของกระดานหมากล้อมเอ๋ยขึ้น หญิงหนึ่งเดียวในที่นั่งจึงถอนหายใจแรงๆ เพลิงเลยขยับมารวบมือทั้งสองของ 'ปาวดี' แล้วบีบเบาๆ เพราะรู้ว่านอกจากมารดาผู้ล่วงลับไปตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็มีเพียงปาวดีและลุงทัศนเท่านั้นที่คอยห่วงใยมาตลอด เพลิงในวัยสิบแปดปีที่สูญเสียมารดาต้องเข้ามาอยู่ในการอุปการะของลุงกับป้า แน่แน่นอนว่าเพลิงได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ทั้งสองรักเขาเหมือนลูกแท้ๆ เรียกได้เต็มปากว่าเป็นคือครอบครัวที่เขาเหลืออยู่ รวมถึงธามซึ่งเขานับถือเหมือนพี่ชายแท้ๆ

เพลิงเข้าใจความหวังดีของปาวดี เพราะอาชีพที่เขารักทำให้ต้องห่างไกลจากคนที่นี่ เกือบสี่ปีเต็มที่ต้องไปไกลขนาดนั้น ทุกครั้งที่กลับมาปาวดีถึงได้คะยั้นคะยอให้เขาเปลี่ยนใจย้ายกลับมาทำงานในเมืองหลวง

"ก็แม่เป็นห่วงหลาน ไปอยู่ไกลขนาดนั้น จะเจ็บป่วยยังงั้นบ้างก็ไม่รู้ ย้ายกลับมาทำงานในเมืองเถอะลูก ที่นี่มีงานให้ทำเยอะแยะ หรือถ้าย้ายไม่ได้ก็ให้ลุงเขาช่วยฝากให้ก็ได้เน"

เพลิงรู้ว่าหากเอ่ยปากถามหาความสบายกับงานที่ทำอยู่ ลุงทัศนซึ่งก่อนเกษียณอายุราชการเคยดำรงตำแหน่งนายทหารยศสูงย่อมต้องหาทางช่วยทุกวิถีทาง แต่เขารักวิถีชีวิตแบบที่เป็นอยู่ซะแล้ว เพลิงชอบเข้าคณะวนศาสตร์ เพราะหลงใหลงานป่าไม้ แน่แน่นอนพอจบมาเขาชอบเข้ารับราชการในสายงานป่าไม้ได้สำเร็จ ท่ามกลางความไม่เห็นชอบของปาวดีที่รู้ว่าเขาต้องไปทำงานในพื้นที่ที่ลำบาก

แต่เพลิงกลับชอบวิถีชีวิตแบบนั้น หลายปีที่ใช้ชีวิตในพื้นที่ห่างไกล ความเจริญและแสงสีของเมืองหลวง เขามีป่าเป็นบ้าน มีลำธารเป็นห้องอาบน้ำขนาดใหญ่ มีความเงียบเหงาเป็นเพื่อนสนิท เป็นชีวิตที่ไม่ควิโลซีซึ่งเขาหลงใหลจนถอนตัวไม่ขึ้น

"ผมมันคนป่าครับ ขึ้นกลับมาใช้ชีวิตในเมืองคงอึดอัดใจน่าดู"

ลุงทัศนหัวเราะถูกใจ

"นั่นไง หลานมันชอบชีวิตแบบนั้น เพลิงมันรักงานของมัน ทำใจเถอะแม่"

ทำยประโยชน์หันไปพูดกับป้าวดี

"แล้วแม่จะทำอะไรได้ละ พ่อเล่นถือหางหลานมันขนาดนี้" ป้าวดีค้อนให้
"เอาเถอะ ถ้าเพลิงยืนยันแบบนั้น ป้าก็จะยอมรับการตัดสินใจของเพลิง ถึงแม้
จะไม่เห็นด้วยก็ตาม"

เพลิงยิ้มอ่อนๆ

"วางใจไว้เพลิงเถอะแม่ มันโตแล้ว"

ธามพูดยิ้มๆ

"ไม่ต้องกลัวว่ามันจะอยู่แต่ป่าจนกลับเข้าเมืองไม่ได้หรอก กลัวว่า
มันจะหาหลานสะใภ้เป็นสาวชาวปาม่าฝากดีกว่ามัง"

"เพื่อเจ้า"

เพลิงส่ายหัว เพราะรู้ว่าสิ่งที่ลูกพี่ลูกน้องพูดออกมาไม่มีทางเป็น
ความจริงไปได้ ไม่ใช่ว่าเขารังเกียจคนป่าคนดอยหรอก ตรงกันข้ามจะมี
ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนอยากจะลงหลักปักฐานกับคนอย่างเขา แวบหนึ่งเพลิงนึกถึง
อดีตคนรักที่ขอเลิกกันไปเพราะทนลำบากไม่ไหว ใครละจะอดทนกับผู้ชาย
ที่มีภาระหน้าที่หนักหนาแบกอยู่บนบ่า ไม่มีหน้าตาทางสังคม และทรัพย์สิน
หนึ่งเดียวที่เขาມีคือความอุตสาหะเท่านั้น

เหอะ เพลิงพิทักษ์และปกป้องได้แต่ป่าไม้เท่านั้นแหละ เขาพิทักษ์
หัวใจใครไม่ได้หรอก

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625529.html>